

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A megtört ütem riadalma**

1. A megtört ütem riadalma

Cső-Mária

A lila fény szinte fizikai súllyal nehezedett a szürke padra. A legközelebbi őrszem fémizületeinek halk sercenése végigfutott a csarnok fojtogató csendjén, s a környező sorokban ülők mind egyszerre fogták vissza a lélegzetüket. Egyetlen ritmustalan pedálcsapás elég volt ahhoz, hogy a gép kiszűrje a zavart a rendszerből, s energiaforrás helyett fenyegetést lásson a két emberben.

A nagymama csontos ujjai szinte fehérre váltak a sárgaréz fogantyún. Bár a szemeiben ott izzott az iménti dorgálás parazsa, mozdulatai azonnal felvették a hideg tapasztalat diktálta tempót. Megduplázta az erejét, s a saját dinamóját túlhajtva igyekezett kisimítani a központi kijelzőn ugráló feszültséggörbét. Tudta, hogy a gépi logika nem ismeri a dacot, csak az anomáliát.

Alinda torka kiszáradt, ahogy a lencse hideg pászmája végigsöpört a vállán. A kislány lába egy pillanatra megbicsaklott, s a szellőzőből érkező friss földszag ígérete elenyészett a hirtelen rászakadó félelemben. A korábbi vakmerőség helyét a tizennégy évesek ösztönös védekezése vette át, de nem állhatott meg; a pedáloknak tovább kellett forogniuk a rozsdás tengelyen.

– Igazítsd az ütemet, most! – sziszegte a nagymama olyan halkán, hogy a hangja alig különbözött a csapágyak egyenletes surrogásától. Tekintetét a kopott betonfalra szegezte, de a hangjában már nem harag, hanem a generációk óta öröklődő túlélő ösztön rezdült.

Alinda óvatosan felvette az öregasszony ritmusát, s ahogy a kijelzőn a baljós kilengés elsimult, az őrszem fejéből lassan kihunyt a lila derengés. A gép fordult egyet, és visszatért a szalagok gépies pásztázásához. A veszély elmúlt, de a lány szívében a rettegés helyét valami sokkal mélyebb felismerés vette át: a nagymama emlékei nem mesék voltak, hanem az egyetlen kapocs ahhoz a világhoz, ahol a levegőnek nem fémíze volt.